

**Magna Charta Universitatum
Romanian**

PREAMBUL

Subsemnații, Rectori ai Universităților europene, reuniți la Bologna cu ocazia împlinirii a 900 de ani de la întemeierea celei mai vechi dintre ele, cu patru ani înainte de desființarea definitivă a frontierelor dintre țările Comunității Europene și în perspectiva unei colaborări largite între toate popoarele Europei, convingși că popoarele și statele trebuie să devină mai mult ca oricând conștiente de rolul pe care universitățile sunt chemate să îl joace într-o societate care se transformă și se internaționalizează, consideră:

1. că viitorul umanității, la acest sfârșit de mileniu, depinde într-o mare măsură de dezvoltarea culturală, științifică și tehnică, dezvoltare care se făurește în centre de cultură, de cunoaștere și de cercetare care au devenit adevărate universități;
2. că misiunea răspândirii cunoștințelor pe care universitatea trebuie să și-o asume față de noile generații implică astăzi necesitatea de a se adresa în același timp întregii societăți – al cărei viitor cultural, social și economic pretinde azi, în mod specific, un efort considerabil de formare continuă;
3. că universitatea trebuie să asigure generațiilor viitoare o educație și o formare care să le permită să contribuie la respectarea marilor echilibre ale mediului natural și ale vieții.

Proclamă în fața statelor și a conștiinței popoarelor *principiile fundamentale* menite să susțină în prezent și în viitor vocația universității.

Principii fundamentale

1. Universitatea activează în cadrul unor societăți organizate diferit ca urmare a condițiilor geografice și a moștenirii istorice și este o instituție autonomă care produce și transmite, în mod critic, cultura prin intermediul cercetării și învățământului. Pentru a răspunde necesităților lumii contemporane, universitatea trebuie să fie independentă, din punct de vedere moral și științific, în raport cu orice putere politică și economică.
2. În universități, activitatea didactică este inseparabilă de activitatea de cercetare, pentru a permite în același timp învățământului să urmeze evoluția necesităților și exigențelor atât ale societății, cât și ale cunoașterii științifice.
3. Libertatea cercetării, a învățământului și a formării fiind principiul fundamental al vieții universitare, rezultă că atât autoritățile publice, cât și universitățile, fiecare în domeniul ei de competență, trebuie să garanteze și să promoveze respectarea acestei exigențe fundamentale.

Prin respingerea intoleranței și prin deschiderea permanentă spre dialog, Universitatea este un loc de întâlnire privilegiat între profesori, care au capacitatea de a transmite cunoașterea și mijloacele de a o dezvolta prin cercetare și inovație, și studenții, care au dreptul, voința și capacitatea de a și-o însuși.

4. Deținătoare a tradiției umanismului european, dar cu preocuparea constantă de a ajunge la cunoașterea universală, Universitatea, pentru a-și asuma misiunile, ignoră orice frontieră geografică sau politică și afirmă necesitatea imperioasă de cunoaștere reciprocă și de interacțiune culturală.

MIJLOACE

Realizarea acestor obiective, în virtutea principiilor expuse mai sus, necesită mijloace eficiente și, deci, adaptate situației contemporane:

1. Pentru a păstra libertatea de cercetare și de predare, instrumentele necesare realizării acestui obiectiv trebuie să fie furnizate tuturor componentelor comunității universitare.
2. Recrutarea corpului didactic, precum și reglementarea statutului acestuia, trebuie să fie călăuzite de principiul inseparabilității cercetării de activitatea didactică.
3. Fiecare universitate trebuie să garanteze studenților ei, cu respectarea caracterului specific al fiecărei situații, păstrarea libertăților și condițiilor necesare pentru a-și atinge obiectivele în materie de cultură și de formare.
4. Universitățile – și în special cele europene – văd în schimbul reciproc de informație și de documentație, precum și în sporirea inițiativelor științifice comune, instrumente fundamentale ale unui progres continuu al cunoștințelor.

De aceea, regăsindu-și astfel originile, încurajează mobilitatea profesorilor-cercetători și a studenților și consideră că o politică generală de echivalare în materie de "status", de titluri, de examene (păstrându-se în continuare diplomele naționale) și de acordare de burse de studii constituie instrumentul esențial care garantează exercitarea misiunii lor actuale.

Subsemnații, Rectori, în numele Universităților lor, se angajează să acționeze în mod efectiv pentru ca fiecare Stat și organizațiile supranaționale interesate să se poată inspira din ce în ce mai mult din dispozițiile acestei Charte, expresie unanimă a voinței autonome a universităților.

Bologna, 18 septembrie 1988